

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **CIM Praha spol. s r.o. v likvidaci**, se sídlem Olomouc, Lázecká 344/4a, IČ: 62416138, zastoupen JUDr. Jiřím Brožem, advokátem se sídlem Praha 3, Vinohradská 2828/151, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 21.11.2011, č.j.: 13290/11-1300-107319,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 21.11.2011, č.j.: 13290/11-1300-107319 Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2005 č.j. 132751/08/005511/7022, vydanému dne 25.3.2008 Finančním úřadem pro Prahu 5 (dále též „správce daně“), kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 619 110,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán předně uvedl, že daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2003, 2004 a 2005 byla u žalobce zahájena dne 3.7.2007 a ukončena dne 20.3.2008 projednáním Zprávy o daňové kontrole č.j. 94195/08/005933/8482. Dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2005 byl žalobci vystaven právě na základě výsledků této daňové kontroly. Žalobce za rozhodné zdaňovací období – září 2005 uplatnil odpočet DPH ve výši 619 109,70 Kč na základě dokladu č. 05/1/89 s datem zdanitelného plnění dne 30.9.2005. Doklad byl vystaven za provizi ve výši 7% získanou z plnění na základě zprostředkovatelské

smlouvy uzavřené dne 4.2.2002 mezi žalobcem a Ing. P. O.. Konkrétně se mělo jednat o případy zprostředkování prodeje strojů Ing. P. O. – obchodní jméno EuroContact pro následující společnosti: ROCOIL s.r.o., MULTIKONSULT, spol. s r.o., DETAIL PRODUKT s.r.o., STŘEDOMORAVSKÁ METALURGICKÁ A STROJÍRENSKÁ, a.s., SPINEA, s.r.o., Ing. J. B., PROZE spol. s r.o., Humpolecké strojírny Humpolec a.s., KRÄTZER-DUBEN s.r.o., J. B., AGLIMEX s.r.o., B. K. KOVODĚL Choltice, a to v období od 1.4.2005 do 30.9.2005. Správce daně prověřoval, zda se uplatněná zdanitelná plnění uskutečnila a zjistil, že žalobce faktickou realizaci výše uvedených zprostředkování Ing. P. O. neprokázal. Správce daně tak žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně neuznal a vyloučil jej s odůvodněním, že byl uplatněn v rozporu s § 72 odst. 1 a 2, § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o DPH“).

Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil provedené důkazní prostředky. Nejprve poukázal na zjištění Finančního úřadu pro Prahu 6, což byl místně příslušný správce daně Ing. O., který kontroloval jeho účetnictví. Finanční úřad pro Prahu 6 informoval správce daně dožadáním ze dne 18.5.2007 o tom, že Ing. O. v rámci této kontroly neprokázal faktickou realizaci zprostředkování dle smlouvy o zprostředkování ze dne 4.2.2002, neboť nepředložil související nákladové faktury či výdajové pokladní doklady, úhrady zasílané žalobcem nebyly zasílány na jeho účet, nýbrž na účet jeho manželky, ze kterého byly v hotovosti vybírány a Ing. O. nesdělil jakým způsobem s platbami naložil. Správce daně následně z protokolů sepsaných Finančním úřadem pro Prahu 6 ze dne 29.5.2007 a ze dne 14.6.2007 zjistil, že Ing. O. k výkonu své zprostředkovatelské činnosti vypovídal velmi obecně.

Ze smlouvy zprostředkovatelské uzavřené dne 4.2.2002 mezi žalobcem a Ing. O. správní orgány zjistily, že jejím předmětem bylo provádění akviziční a zprostředkovatelské činnosti Ing. O. ve prospěch žalobce s cílem umístování výrobků firem CINCINNATI MACHINE, HARDINGE, TAKISAWA, SODICK a INTOS ŽEBRÁK na českém a slovenském trhu. Správní orgány tedy shodně dospěly k názoru, že samotná smlouva není způsobilá prokázat faktickou realizaci zprostředkování.

Ing. B. – ředitel žalobce ve svém písemném vyjádření a v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 4.3.2008 uvedl, že pracovníci žalobce jednali s Ing. O. nahodile. Ing. O. jim sděloval potencionální zájemce o obráběcí stroje, které oni následně kontaktovali. Provize byla Ing. O. přiznána jen za uskutečněnou zakázku. Oproti tomu Ing. O. ve svědecké výpovědi ze dne 6.5.2010 uvedl, že produkty žalobce nabízel různým firmám a případné zájemce mu dodával na seznamech a kontaktoval je osobně či telefonicky. Taktéž na brněnském veletrhu obcházel stánky, zjišťoval zájem a získával kontakty případných zájemců. Oba správní orgány posoudily výpovědi Ing. B. a Ing. O. jako nevěrohodné, z důvodu jejich vzájemných rozporů spočívajících ve způsobu výkonu zprostředkovatelské činnosti Ing. O.. Ing. O. tvrdil, že případné zájemce kontaktoval on sám, ale Ing. B. uvedl, že po předání kontaktu Ing. O. se se zájemci spojili pracovníci žalobce. Navíc doplněním dokazování žalovaný zjistil, že žalobcem označení odběratelé produktů v rozhodném období popřeli jakýkoli vliv Ing. O. jakožto zprostředkovatele v obchodech se žalobcem.

Ze žalobcem předložených zápisů z porad (bez uvedení data) žalovaný zjistil, že v důsledku absence data na těchto listinách je vyloučena možnost určení vazby jednotlivých porad ke konkrétním obchodním vztahům. Seznam slovenských společností ze dne 20.5.2004 byl žalobcem navržen za účelem prokázání zprostředkování obchodu žalobce se společností SPINEA, avšak žalovaný zjistil, že tato společnost není v seznamu ani uvedena. Taktéž zjistil, že některé společnosti na seznamu uvedené k datu jeho vzniku nebyly zapsány v obchodním rejstříku či měly v té době jiný název. Dále listina ze dne 30.9.2005, na které je uveden seznam firem, které měly zájem o nákup obráběcích strojů žalobce, ta byla žalobcem

předložena za účelem prokázání zprostředkování obchodu žalobce se společností DETAIL PRODUKT. Z této listiny žalovaný zjistil, že její obsah je v rozporu s výpovědí jednatele společnosti DETAIL PRODUKT, neboť tito shodně uvedli, že s žalobcem spolupracují od roku 1999 a Ing. O. znají od roku 2003, tedy vzájemné obchodní kontakty mezi žalobcem a společností DETAIL PRODUKT byly navázány dříve než došlo k vyhotovení této listiny. Z kopií dokladů k prodeji jednotlivých strojů ze strany žalobce pro výše uvedené společnosti žalovaný zjistil, že obsahují pouze údaje o konkrétních strojích a že došlo k jejich prodeji, nevyplývají z nich řádné informace svědčící o zprostředkování jejich prodeje Ing. O.. Žalovaný tedy posoudil veškeré výše uvedené listinné a zhodnotil tak, že ani jedním důkazem nebylo zprostředkování Ing. O. prokázáno.

K jednotlivým žalobcem uvedeným případům zprostředkování Ing. O. v rozhodném období správní orgány totiž zjistil následující:

ROCOIL s.r.o. – žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v dubnu 2005 této společnosti prodán stroj VMC 1000 II od výrobce Hardinge. Ing. O. ve svědecké výpovědi ze dne 6.5.2010 uvedl, že zprostředkování tohoto prodeje proběhlo na základě jeho telefonického kontaktu s jednatelem F. R.. Avšak jednatel písemně i v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 13.8.2008 uvedl, že s Ing. B. spolupracoval v rámci prodeje strojů od roku 2002. Potvrdil, že jej v roce 2003 Ing. O. telefonicky kontaktoval, ale to již společnost se žalobcem spolupracovala. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí jednatele dotčené společnosti.

MULTIKONSULT, spol. s r.o. – žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v dubnu 2005 této společnosti prodán stroj Talent 8/52 od výrobce Hardinge. Avšak jednatel společnosti Ing. H. v písemném vyjádření ze dne 23.2.2008 uvedl, že Ing. O. nezná a nejednal s ním. Stroj si vybíral sám na veletrhu prostřednictvím svého zaměstnance Ing. Č.. Ing. Č. ve svědecké výpovědi ze dne 19.11.2010 popřel zprostředkovatelskou činnost Ing. O.. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno vyjádřením jednatele a výpovědí zaměstnance dotčené společnosti.

DETAIL PRODUKT s.r.o. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v květnu 2005 této společnosti prodán stroj TT200 od výrobce Takisawa. Ing. O. ve svědecké výpovědi ze dne 6.5.2010 uvedl, že zprostředkování tohoto prodeje proběhlo na základě jeho osobního jednání s F. N. z této společnosti na veletrhu v Brně v roce 2005 nebo 2006. Avšak oba jednatele společnosti J. S. i F. N. písemně i v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 17.4.2008 a ve svědeckých výpovědích ze dne 3.11.2010 uvedli, že se žalobcem obchodují již od roku 1999 a jméno osoby, od které dostali první kontakt na žalobce si nepamatovali. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí jednatele dotčené společnosti.

STŘEDOMORAVSKÁ METALURGICKÁ A STROJÍRENSKÁ, a.s. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v květnu 2005 této společnosti prodán stroj VMC 1000 od výrobce Hardinge. Zástupce společnosti Ing. E. v písemném vyjádření ze dne 11.2.2008 uvedl, v rámci obchodování se žalobcem vždy jednal s Ing. B.. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí jednatele dotčené společnosti.

SPINEA, s.r.o. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v červnu a září 2005 této společnosti prodány dva stroje od výrobce CINCINNATI – CTV 5501. Ze zápisnice o výsluchu svedkou Ing. V. ze dne 4.2.2011, Ing. J., CSc. Ze dne 3.11.2010 a Ing. V. ze dne 21.12.2010 bylo zjištěno, že ani jeden za zástupců společnosti nezná Ing. O. a v rámci obchodování se žalobcem jednali vždy s Ing. B.. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpověďmi zástupců dotčené společnosti.

Ing. J. B. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v červnu 2005 této společnosti prodán stroj Talent 8/52 od výrobce Hardinge. Ing. B. ve vyjádření ze dne 11.2.2008 a svědecké výpovědi ze dne 11.11.2010 uvedl, že Ing. O. nezná a v rámci obchodování se žalobcem vždy jednal s panem A..

PROZE spol. s r.o. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v červenci 2005 této společnosti prodán stroj Talent 8/52 od výrobce Hardinge. Jednatel společnosti Ing. P. P.a ve svědecké výpovědi ze dne 2.12.2010 uvedl, že v rámci obchodování se žalobcem vždy jednal s panem A. a Ing. O. nezná. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí jednatele dotčené společnosti.

Humpolecké strojírny Humpolec a.s. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byly v červenci 2005 této společnosti prodány dva stroj Talent 8/52 od výrobce Hardinge. Ředitel společnosti v letech 1999 až 2008 M. R. ve svědecké výpovědi ze dne 3.11.2010 uvedl, že se žalobcem započal spolupracovat na základě referencí od Agrostroje Pelhřimov, proto žalobce kontaktoval přímo, Ing. O. neznal. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí tehdejšího jednatele dotčené společnosti.

KRÄTZER-DUBEN s.r.o. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v srpnu 2005 této společnosti prodán stroj TTM 250 od výrobce Takisawa. Jednatelka společnosti Olga Holubová a bývalý jednatel společnosti J. D. ve vyjádření ze dne 22.2.2008 a ze dne 11.8.2008 shodně uvedli, že v rámci obchodování se žalobcem vždy jednali s M. A. a Ing. O. neznají. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí tehdejšího jednatele dotčené společnosti.

J.B. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v srpnu 2006 této společnosti prodán stroj Talent 6/45 od výrobce Hardinge. J. B. ve vyjádření ze dne 13.3.2008 uvedl, že žalobce mu byl doporučen známým a v rámci obchodování se žalobcem vždy jednal s panem A.. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí jednatele dotčené společnosti.

AGLIMEX s.r.o. - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v září 2005 této společnosti prodán stroj VMC 1000 od výrobce Hardinge. Jednatel společnosti Ing. L. V.ve vyjádření ze dne 11.2.2008 uvedl, že v rámci obchodování se žalobcem vždy jednal s Ing. V. M. a Ing. O. nezná. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí jednatele dotčené společnosti.

B. K. KOVODĚL Choltice - žalobce doložil doklad FP 646/05, dle kterého byl v září 2005 této společnosti prodán stroj VMC 600 od výrobce Hardinge. Jednatel společnosti B. K.ve vyjádření ze dne 15.2.2008 a ve svědeckém výsledku ze dne 21.10.2010 uvedl, že v rámci obchodování se žalobcem vždy jednal s Ing. B. či s M. A., Ing. O. neznal. Žalovaný tak posoudil tvrzení žalobce o zprostředkování tohoto obchodu Ing. O. jako nevěrohodné, neboť bylo vyvráceno výpovědí jednatele dotčené společnosti.

Poté se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádával s konkrétními odvolacími námitkami žalobce podanými proti dodatečnému platebnímu výměru:

Nejprve žalobce v odvolání namítal, že provedená daňová kontrola byla ovlivněna kontrolou účetnictví Ing. P. O. Finančním úřadem pro Prahu 6, kterou bylo zpochybněno jeho účetnictví i obchodní transakce. Žalovaný námitku odmítl a zdůraznil, že Ing. P. O. svému správci daně neprokázal faktickou realizaci zprostředkování, proto byl žalobce správcem daně vyzván, aby prokázal přijetí sporných plnění. Žalobce na výzvu správce daně reagoval pouze tak, že požádal o dodanění uplatněné DPH, proto správce daně nepokračoval v důkazním řízení a daň doměřil. Následně – po podaném odvolání žalobce, správní orgány dokazování doplňovaly. Avšak ani výsledky doplněného dokazování neprokázaly faktickou realizaci

zprostředkování prodeje strojů v rozhodném období Ing. O.. Zdůraznil, že na základě zjištění Finančního úřadu pro Prahu 6 ohledně daňového subjektu Ing. O. vznikly jen pochybnosti ohledně realizace plnění ve prospěch žalobce, nebyly však důvodem pro dodatečné doměření daně.

Žalobce v odvolání namítal, že v rámci šetření Policie České republiky, bylo svědeckými výpověďmi doloženo, že se Ing. O. podílel na zprostředkování obchodů, na jejichž základě docházelo k nákupu strojů. Žalovaný nesouhlasil ani s touto námitkou, neboť přestože byl v odvolacím řízení spisový materiál dle návrhu žalobce doplněn o řadu svědeckých výpovědí a písemných odpovědí jednotlivých odběratelů, nebylo faktické uskutečnění zprostředkovatelské činnosti Ing. O. při prodeji strojů prokázáno.

Žalobce v odvolání namítal také nesprávné právní posouzení zprostředkovatelské smlouvy správními orgány. Poukázal na § 642 a násl. zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění rozhodném, dle kterého je zprostředkovatel povinen pouze obstarat pro zájemce příležitost uzavřít se třetí osobou smlouvu s určitým obsahem a právo na provizi mu vzniká z každého realizovaného kontraktu. Žalovaný opět námitku odmítl s tím, že v řízení nebyl zpochybněn faktický prodej strojů odběratelům, nýbrž ta skutečnost, že k jejich prodeji mělo dojít zprostředkováním Ing. O.. Ing. O. totiž ve své svědecké výpovědi uvedl, že zájemce získával aktivním způsobem, a to prostřednictvím přímého ústního či telefonického jednání s nimi. Toto tvrzení však bylo vyvráceno svědeckými výpověďmi dotčených odběratelů, neboť někteří si na něj ani nevzpomněli či uvedli, že žalobce kontaktovali sami. Odběratelé, kteří jej znali, popřeli, že by k uzavření smluv došlo vlivem jeho zprostředkování. Žalovaný uvedl, že předmětnou zprostředkovatelskou smlouvu po právní stránce neposuzoval a zdůraznil, že smlouva sama o sobě není důkazem svědčícím o fakticky uskutečněné zprostředkovatelské činnosti.

Rovněž žalobce v odvolání namítal, že správce daně nedostatečně prokázal nevěrohodnost a nesprávnost jím předložených podkladů dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v rozhodném znění (dále jen „ZSDP“). K tomuto žalovaný opětovně poukázal na reakci žalobce na výzvu správce daně k prokázání naplnění smlouvy o zprostředkování. Žalobce totiž reagoval tak, že bez dalšího požádal o dodanění uplatněných částek DPH. Důkazní prostředky ve správním řízení začal žalobce předkládat až v rámci odvolacího řízení. Ani po posouzení veškerých dodaných důkazů v odvolacím řízení nedospěl žalovaný k názoru, že by bylo prokázáno uskutečnění zprostředkovatelské činnosti Ing. O.. Zároveň akcentoval, že daňové řízení není ovládáno vyšetřovací zásadou, proto nebylo povinností správních orgánů vyhledávat důkazní prostředky ve prospěch žalobce.

Žalobce v odvolání nesouhlasil s posouzením správních orgánů o neunesení důkazního břemene žalobcem v daném případě. Uvedl, že plátce daně prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem vystaveným plátcem DPH a zaúčtovaným dle zvláštního právního předpisu. Pouze pokud tento doklad neobsahuje veškeré náležitosti daňového dokladu je plátce daně povinen prokázat nárok dle § 31 ZSDP. Žalovaný námitku odmítl s tím, že pokud je předložen nevěrohodný doklad na odpočet daně, tak je žalobce povinen prokázat jeho věrohodnost.

Dále žalobce v odvolání nesouhlasil s výsledkem posouzení jím dodaných podkladů svědčících o výkonu zprostředkovatelské činnosti ze strany správních orgánů. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které daňový subjekt, který chce uplatnit odpočet DPH na základě smlouvy o zprostředkování, musí prokázat, že zprostředkovatel jednal

způsobem, který mohl objektivně sloužit či o němž se zprostředkovatel mohl rozumně domnívat, že by měl objektivně sloužit k zajištění příležitosti k uzavření smluv zájemce se třetími osobami. Žalobce byl přesvědčen, že takto definovanou povinnost prokázal. Zdůraznil, že žádný právní předpis mu neukládá, jaké podklady je nutné pro prokázání přijetí plnění ze zprostředkovatelských služeb archivovat. Žalovaný opět námitku odmítl s tím, že z žádných žalobcem předložených důkazů nebylo prokázáno faktické provedení zprostředkování Ing. O.. Uvedl, že žalobce nebyl v rámci dokazování omezen správcem daně či žalovaným ani žádnou zákonnou normou.

Žalobce v odvolání namítal správními orgány učiněné nesprávné posouzení důkazů provedených ve správním řízení, konkrétně svědeckých výpovědí zástupců společností obchodujících se žalobcem. Žalobce tvrdil, že z těchto výpovědí vyplývá faktický výkon zprostředkovatelské činnosti žalobce. Žalovaný i tuto námitku odmítl a poukázal na svědeckou výpověď Ing. O. ze dne 6.5.2010, který uvedl, že příslušné produkty nabízel buď telefonicky či osobně různým společnostem - potencionálním odběratelům. Avšak výsledkem odběratelů bylo jeho tvrzení vyvráceno, neboť dotázaní odběratelé nepotvrdili telefonický ani osobní kontakt s Ing. O., kterým by jim zprostředkoval prodej produktů v rozhodné době.

Na základě výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že tvrzení žalobce o výkonu zprostředkovatelské činnosti Ing. O. za rozhodné období bylo vyvráceno, tudíž zde neexistuje žádné zdanitelné plnění, na jehož základě lze vystavit daňový doklad dle § 26 odst. 1 zákona o DPH. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Předně žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 1, 2 ZSDP. Uvedl, že lhůta pro doměření DPH počala běžet od konce roku 2007, když daňová kontrola byla u něj zahájena dne 3. 7. 2007, čímž tříletá lhůta uběhla ke dni 31. 12. 2010. Jelikož rozhodnutí žalovaného o odvolání však nabylo právní moci až dne 7.11.2011, stalo se tak až po jejím uplynutí. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2006 č. j. 5 Afs 42/2004-61.

Dále žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci správními orgány, neboť jím uplatněný odpočet DPH na základě dokladu č. 05/1/89 (číslo žalobce 646/05) byl uplatněn oprávněně. Zdůraznil, že Ing. O., jakožto zprostředkovatel dle smlouvy o zprostředkování ze dne 4.2.2002, žalobci dodával kontakty na osoby, které by mohly mít zájem o žalobcem nabízené produkty. Poté, kdy žalobce uzavřel s takto získaným zájemcem smlouvu, vyplatil Ing. O. 7% provizi z objemu dodávky strojů, a to i v případě opakovaného nákupu strojů. Sjednaná výše provize nebyla nepřiměřená. Poukázal na problematiku poskytování služeb v oblasti zprostředkování podle obchodního zákoníku. Dle obchodního zákoníku vzniká zprostředkovateli nárok na provizi již v okamžiku, kdy žalobci obstaral příležitost uzavřít se třetí osobou smlouvu určitého obsahu.

Žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgány v řízení vycházely i ze spisu jiného finančního úřadu, který kontroloval účetnictví Ing. O.. Odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp.zn. 30 Ca 204/2000, ze kterého vyplývá, že: „*pokud odběratel předloží své kompletní daňové doklady a prokáže fyzickou existenci předmětu zdanitelného plnění, není s odkazem na neexistenci účetnictví dodavatele opodstatněný závěr o faktické neexistenci zdanitelného plnění.*“ Uvedl, že ani zjištěná neexistence účetnictví Ing. O. neprokazuje, že

nedošlo ke zdanitelnému plnění. Dovodil, že pochybení nastalo na straně Ing. O. a nikoli na straně žalobce.

Zároveň akcentoval, že správním orgánům předložil množství důkazů prokazujících jím tvrzenou faktickou realizaci zprostředkování příslušných obchodů Ing. O.. Konkrétně žalobce správním orgánům předložil následující důkazy: smlouvu o zprostředkování ze dne 4.2.2002, účetní sestavy a doklady o zaúčtování jednotlivých účetních případů, výpisy z účtu žalobkyně prokazující úhrady faktur za zprostředkování, faktury za prodej strojů včetně dokladů o jejich úhradě, vyjádření Ing. B. ze dne 14.6.2007, výzvu k součinnosti třetích osob ze dne 17.4.2007, kterou zaslal Finanční úřad pro Prahu 6 žalobkyni ve věci daňového řízení probíhajícího u daňového subjektu Ing. O., exekuční příkaz ze dne 13.3.2007 na dlužníka Ing. O. a vyrozumění Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 26.4.2007. Správce daně však měl výše uvedené důkazy za nedostatečné, což bylo žalobci sděleno při ústním jednání dne 11. 7. 2007. Tvrdil, že správce daně a Policie České republiky neúměrně ovlivňovali jeho obchodní partnery, vyhrožovali jim provedením hloubkové kontroly, což znamenalo zánik vzájemných dlouhodobých obchodních vztahů. Proto žalobce souhlasil s dodaněním vyčíslených částek daně z příjmu a DPH. Toto prohlášení však jím bylo podepsáno po nátlaku pracovnice správce daně a daňové poradkyně a jen ze strachu z likvidace společnosti.

Zdůraznil, že žalovaný jednal rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 15.5.2001 č.j. IV. ÚS 402/99, neboť požadoval provedení důkazů o skutečnostech na kterých se žalobce nepodílel, neboť není schopen prokázat jakým způsobem Ing. O. získával kontakty na zájemce. Zopakoval, že Ing. O. předával žalobci kontakty na zájemce osobně, následně se žalobce na zájemce obracel sám. Jelikož na základě předaných kontaktů docházelo k uzavírání příslušných smluv, neměl žalobce pochybnosti o výkonu zprostředkovatelské činnosti Ing. O..

Žalobce namítal nesprávné posouzení důkazů ze strany správních orgánů. Konkrétně uvedl, že skutečnost, že si odběratelé nepamatují jméno Ing. Petr O. neznamená, že obchody jím nebyly zprostředkovány, neboť s ním přišli do kontaktu s největší pravděpodobností pouze jednou a poté komunikovali se žalobcem. Nesouhlasil s posouzením výpovědi Ing. O. jako nevěrohodné. Upozornil, že v případě společnosti DETAIL PRODUKT s.r.o. jednatele sice uvedli, že si nepamatují, kdo jim zprostředkoval první kontakt se žalobcem. Taktéž Ing. O. si nepamatoval, kdy kterého zákazníka kontaktoval, což je dle žalobce zcela pochopitelné a nelze tak vyvrátit tvrzení žalobce o zprostředkování prodeje stroje Ing. O. pro společnosti DETAIL PRODUKT s.r.o. Rovněž v případě společnosti MULTIKONSULT, spol. s r.o. nelze vyloučit zprostředkování obchodu Ing. O., neboť Ing. Č. uvedl, že se poprvé setkal s Ing. O. na strojírenském veletrhu v Brně. Taktéž v případě společnosti B. K. nelze vyloučit zprostředkování obchodu Ing. O., přestože si jej nepamatuje. Navíc správní orgány nevzaly v potaz a nevypořádaly se s žalobcem doloženými seznamy zájemců o stroje, které byly předány žalobci Ing. O. a ani se zápisy z porad žalobce, na nichž byly předávány kontakty Ing. O.. Akcentoval dopis ze dne 28.1.2002, kterým bylo oznámeno rozšíření nabídky obráběcích strojů.

Žalobce v obecné rovině namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, nevypořádaly se dostatečně s předloženými důkazy, jelikož je nesprávně posoudily a neunesly své důkazní břemeno vyplývající z ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP. Nesouhlasil s postupem správních orgánů, které vycházely i ze spisu Finančního úřadu pro Prahu 6, neboť nedostatky v účetnictví Ing. O. nemohou být důkazem o nevykonávání zprostředkovatelské činnosti Ing. O. dle zprostředkovatelské smlouvy ze dne 4.2.2002. Navíc správními orgány nebylo zohledněno, že veškeré zboží bylo řádně dovezeno, procleno,

vystaveny faktury a předávací protokoly a řádně odvedena DPH. Rovněž nebylo správními orgány zohledněno, že znalecký ústav VOX CONSULT s.r.o., neshledal žádné nedostatky ve vedení účetnictví žalobce, které by nasvědčovaly trestnému činu zkrácení daně, poplatku či jiné podobné povinné platby. Žalobce potvrdil, že zdanitelné plnění za zprostředkování Ing. P. O. uhradil na jiný účet než je ve smlouvě o zprostředkování, ale úhrady byly hrazeny bankovním převodem a na žádost Ing. P.O. na jím určený účet, přičemž přijetí plateb nebylo zpochybněno. Tedy žalobce dovedl, že naopak správní orgány v této věci neprokázaly existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost předložených důkazů.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal náklady soudního řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán odmítl, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 1, 2 ZSDP. Nejprve stručně zopakoval průběh správního řízení, aby bylo zřejmé, jak velký rozsah dokazování musel být správními orgány proveden během odvolacího řízení, neboť úkony v odvolacím řízení obnovily počátek běhu prekluzivní lhůty. Uvedl, že podkladem pro vystavení dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2005 byla Zpráva o kontrole DPH č.j. 94195/08/005933/8482, která byla se žalobcem projednána dne 20.3.2008 protokolem o ústním jednání č.j. 120708/08/005933/8482. Správce daně kontrolou zjistil, že žalobce porušil § 72 a § 73 zákona o DPH tím, že neprokázal oprávněnost zahrnutí částek DPH z dokladů přijatých od daňového subjektu Ing. O. do nároku na odpočet daně. Jediné důkazní prostředky žalobcem předložené v průběhu daňové kontroly byly smlouvy o zprostředkování a doklady přijaté od daňového subjektu Ing. O., včetně dokladů o jejich úhradě. Žalobce nevyužil možnosti dle § 16 odst. 4 písm. c) ZSDP předkládat v průběhu daňové kontroly důkazní prostředky a svým vyjádřením k výzvě ukončil důkazní řízení ve věci. Správní orgán následně vydal 12 dodatečných platebních výměrů, z nichž v 8 doměřoval uplatněnou daň v celkové výši 2 402 611,70 Kč na základě dokladů přijatých od Ing. O.. Dne 6.5.2008 podal žalobce proti všem dodatečným platebním výměrům odvolání, která následně ještě desetkrát doplnil. V doplněních odvolání žalobce navrhl nové důkazní prostředky k prokázání zprostředkování Ing. O.. Jak správce daně, tak žalovaný v odvolacím řízení doplnili dokazování o žalobcem navržené důkazy. Dle žalovaného zásadní úkony učiněné v odvolacím řízení, které měly vliv na obnovení počátku běhu prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 1, 2 ZSDP jsou například dožádání Finančního úřadu Praha 6 ze dne 28.8.2009 k předání kopií protokolů o ústních jednání s Ing. O., dne 6.5.2010 provedení svědeckého výslechu Ing. O. žalovaným, dne 2.12.2010 provedení svědeckých výslechů Ing. P. a Ing. Č. atd.

S poukazem na § 264 odst. 4 ZSDP a § 47 odst. 1, 2 ZSDP a ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu zejména rozhodnutí ze dne 31.5.2006 č.j. 5 Afs 42/2004-61, rozhodnutí č.j. 7 Afs 20/2007 – 73, rozhodnutí č.j. 2 Afs 52/2005-94 žalovaný zdůraznil, že zahájením daňové kontroly dne 3.7.2007 začala znovu běžet tříletá prekluzivní lhůta dne 31.12.2007, která by uplynula ke dni 31.12.2010. Dle § 47 odst. 2 ZSDP však byl žalovaným učiněn úkon směřující k dodatečnému stanovení daně před uplynutím tříleté lhůty, proto v důsledku úkonů provedených během odvolacího řízení jak v roce 2009, tak zejména v roce 2010 došlo k obnovení běhu prekluzivní lhůty a konec této nové lhůty prekluzivní lhůty uplyne dne 31.12.2013.

Žalovaný odmítl žalobní námitku týkající se žalobcova prokázání faktického výkonu zprostředkovatelské činnosti Ing. O. v rozhodném období. Akcentoval, že není povinností správních orgánů vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňových subjektů,

tedy ani žalobce. Podstatným hlediskem pro posouzení existence zprostředkovatelské činnosti Ing. O. bylo, aby žalobce důkazními prostředky prokázal, zda ke zprostředkování ze strany Ing. O. fakticky došlo a zda toto plnění žalobce přijal, což se v dané věci nestalo. Přiměřenosti výše vyplacené provize se žalovaný nezabýval. Uvedl, že dle § 648 obchodního zákoníku byl Ing. O. povinen pro potřeby žalobce uschovat doklady, jež nabyl v souvislosti se zprostředkovatelskou smlouvou. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 154/2005 – 245 uzavřel, že důkazní břemeno ohledně faktické realizace zprostředkovatelských služeb leží na straně daňového subjektu. Zejména byl žalobce povinen prokázat, že zprostředkovatel v zájmu zájemce ve vztahu ke třetím osobám jednal.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce spočívající v nesprávném právním posouzení smlouvy zprostředkovatelské správními orgány. Uvedl, že smlouva byla posouzena v souladu se zněním obchodního zákoníku a judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Rovněž odmítl námitku nesprávného posouzení důkazů. Uvedl, že pokud žalobce ospravedlňuje výpovědi zástupců dotčených společností tím, že si s ohledem na časový odstup nemohli vzpomenout na osobu zprostředkovatele Ing. O., tak bylo na žalobci, aby navrhl správním orgánům provedení dalších důkazů, kterými by zprostředkování Ing. O. bylo dostatečně určitým způsobem prokázáno. K dalším výtkám žalobce ohledně společností DETAIL PRODUKT s.r.o. a MULTIKONSULT, spol. s r.o. uvedl, že z provedených důkazů vyplývá pouze aktivní účast jednatelů či jejich zaměstnanců ve vztahu k uzavírání obchodů se žalobcem, ale nikoli faktická konkrétní zprostředkovatelská činnost Ing. O.. Důkazní břemeno v případě, kdy žalobce uplatnil odpočet daně na základě dokladu za zprostředkování, přičemž zprostředkovatel neprokázal faktické provedení zprostředkovatelské činnosti pro žalobce, pak přechází na žalobce. Proto správní orgány vyzvaly žalobce k předložení důkazů, které by jeho tvrzení o výkonu zprostředkovatelské činnosti Ing. O. prokázaly. Upozornil, že žalobce nenavrhl výsledek přezkoumání účetnictví znaleckým ústavem VOX CONSULT, s.r.o. jako důkaz ve správním řízení, proto jej žalovaný v řízení neposuzoval. Navíc formálně bezvadné doklady obsažené v účetnictví žalobce neprokazují faktické přijetí zdanitelného plnění od Ing. O..

K námitce žalobce o nevhodném nátlakovém jednání správních orgánů vůči žalobci uvedl, že ve správním spise nenalezl žádné materiály svědčící o nestandardním jednání orgánů. Žalovaný nedisponuje informacemi, zda u obchodních partnerů žalobce probíhá hloubková daňová kontrola.

Žalovaný závěrem zdůraznil, že se ve správním řízení zabýval veškerými důkazními prostředky a provedené důkazy řádně hodnotil, avšak provedené důkazy neprokázaly faktické zprostředkování prodeje strojů Ing. O..

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 6.8.2012 žalobce stručně zopakoval již v žalobě uvedené základní žalobní body. K námitce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 1, 2 ZSDP dodal, že žádný z úkonů žalovaného v odvolacím řízení nelze považovat za natolik významný, aby byl způsobitým znovu zahájit běh prekluzivní lhůty k doměření daně.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání ve spise. Právní zástupce žalobce trval na provedení jím navržených důkazů, a to smlouvy o zprostředkování ze dne 30.4.1998, vyjádřením na výzvu

ze dne 19.10.2010 a doplněními na výzvu ze dne 30.10.2010 a ze dne 18.11.2010 a správním spisem vedeným správními orgány v daném řízení. Soud návrhy na provedení dokazování zamítl, neboť jsou součástí správního spisu, kterým se dokazování v soudním řízení neprovádí. Nad to zprostředkovatelská smlouva ze dne 30.4.1998 nemá časovou souvislost k předmětu řízení a mezi účastníky není sporu o její pravosti.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V dané věci je mezi účastníky řízení nejprve sporné, zda žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 1, 2 ZSDP a zda žalobou napadené rozhodnutí vykazuje vady spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci, nevypořádání se žalovaného s námitkami žalobce v odvolání a v nesprávném právním posouzení smlouvy o zprostředkování dle § 642 a násl. obchodního zákoníku.

Pro posouzení námítky, zda žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty, soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 47 odst. 1 ZSDP pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.

Podle § 47 odst. 2 ZSDP byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Soud nejprve poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, v níž se výkladem § 47 odst. 1, 2 ZSDP zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. května 2006 č. j. 5 Afs 42/2004-61. Nejvyšší správní soud v právní větě tohoto rozsudku uvedl, že: „*ustanovení § 47 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je třeba vykládat tak, že daň je nutno ve lhůtě 3 let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat, vyměřit či doměřit pravomocně. Nestačí tedy, když je v uvedené prekluzivní lhůtě vydáno nepravomocné rozhodnutí o vyměření či doměření daně.*“ V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. prosince 2009 č. j. 7 Afs 36/2008-134 se Nejvyšší správní soud v právních větvích vyjádřil k úkonům přerušujícím běh prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 2 ZSDP tak, že: „*I. Odvolací orgán je v průběhu odvolacího řízení při odstraňování vad předchozího řízení nebo při jeho prověřování či doplňování o nová zjištění oprávněn ke všem úkonům, jimiž je oprávněn zjišťovat skutkový stav věci správce daně I. stupně. Provedení těchto úkonů může též uložit správci daně I. stupně (§ 50 odst. 3 věta čtvrtá zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) nebo je může provést k jeho žádosti jiný věcně příslušný správce daně téhož nebo nižšího stupně (§ 5 odst. 1 citovaného zákona). Takovými úkony mohou být i úkony provedené v rámci místního šetření bez ohledu na to, který z orgánů je učiní. II. Úkon správce daně v odvolacím řízení může být úkonem podle § 47 odst. 2 věty první zákona č. 337/1992 Sb., o*

správě daní a poplatků, přerušujícím běh prekluzivní lhůty a zakládajícím běh lhůty nové za podmínky, že vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Tyto účinky nemá úkon provedený výlučně nebo převážně za účelem přerušování běhu prekluzivní lhůty.“

Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu má soud za to, že lhůta pro doměření daně žalobci za zdaňovací období září 2005 začala znovu běžet od konce roku 2007, neboť dne 3.7.2007 byla u žalobce zahájena daňová kontrola. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce až v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 6.5.2008, resp. v jeho doplněních, se začal aktivně bránit a navrhopat důkazy k prokázání tvrzení o faktickém výkonu zprostředkovatelské činnosti Ing. O.. Lhůta pro doměření daně by byla uplynula již dne 31.12.2010, avšak žalovaný dne 6.5.2010 učinil ve vztahu k žalobci další úkon směřující k doměření daně, a to na žádost žalobce a za účasti jeho likvidátorky byl proveden výslech svědka Ing. P. O. (viz protokol Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 6. 5. 2010, č. j. 6185/10-1300-107-319). Dle názoru soudu výslech žalobcem označeného zprostředkovatele Ing. O. za účelem zjištění faktického výkonu zprostředkování jednotlivých prodejů strojů, byl nepochybně nezbytným úkonem, který směřoval k ověření správnosti daňového základu a k doměření daně ve správné výši. Faktický výkon zprostředkovatelské činnosti Ing. O. pro žalobce bylo možno prověřit nejlépe tímto způsobem, svědecký výslech byl proveden před uplynutím prekluzivní lhůty, vycházel z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně uplatněných žalobcem v doplněném odvolání, úkon směřoval k dodatečnému vyměření daně a zcela odpovídal povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Soud uzavírá, že provedením tohoto úkonu došlo k dalšímu prodloužení prekluzivní tříleté lhůty, která by pak skončila až koncem roku 2013. Vzhledem k tomu, že k pravomocnému doměření daně žalobce došlo dne 7. 11. 2011 (tj. dnem nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí), stalo se tak včas a nedošlo k prekluzi lhůty pro doměření daně. Soud tedy první žalobní námitku posoudil jako nedůvodnou.

Dále žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci správními orgány, neboť jím uplatněný odpočet DPH na základě dokladu č. 05/1/89 (číslo žalobce 646/05) byl uplatněn oprávněně, když řádně prokázal zprostředkovatelskou činnost Ing. P. O.. Taktéž namítal zásadní procesní pochybení správních orgánů spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nedostatečném vypořádání se s jeho námitkami v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nesprávném posouzení ve správním řízení provedených důkazů.

Pro posouzení výše uvedených námitek soud vyšel zejména z následující právní úpravy:

Podle § 31 odst. 8 ZSDP správce daně prokazuje

- a) doručení vlastních písemností daňovému subjektu,
- b) existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky anebo právní fikce,
- c) existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem,
- d) existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí.

Podle § 31 odst. 9 ZSDP daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Nejprve soud konstatuje, že ve věci vznikly správci daně pochybnosti o oprávněnosti výdajů majících vliv na základ daně z příjmů, vynaložených žalobcem na úhradu provize za zprostředkovatelskou činnost, kterou pro něj měl v rozhodném období vykonat Ing. O.. Správce daně získal pochybnosti na základě obsahu dožádání místně příslušného správce daně Ing. O. – tj. Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 18.5.2007. Z dožádání mj. vyplynulo, že Ing. O. podal řádná daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2003, 2004 a 2005 až na výzvu správce daně dne 23.1.2007. Přiznané daňové povinnosti však neuhradil a místně příslušnému správci daně nepředložil žádné výdajové doklady, které vynaložil v rámci své údajné zprostředkovatelské činnosti pro žalobce. Peněžní prostředky, jimiž byly hrazeny faktury vystavené Ing. O. za zprostředkovatelskou činnost, byly podle zjištění Finančního úřadu pro Prahu 6 žalobcem zasílány na bankovní účet, jehož majitelem je manželka Ing. O.. Ing. Os. tyto finanční prostředky z velké části vždy obratem v hotovosti vyzvedl, ale odmítl sdělit, jak s nimi dále naložil. Kromě toho bylo ověřeno, že nevlastní žádný majetek.

Uvedená zjištění dle názoru soudu prokazují oprávněnost pochybností správce daně o tom, zda žalobce přijal zdanitelná plnění deklarovaná na sporných fakturách, jinými slovy zda Ing. O. skutečně pro žalobce vykonal zprostředkovatelskou činnost, za kterou mu žalobce na základě vystavených faktur vyplatil provizi. Na základě vzniklých pochybností byl správce daně oprávněn požadovat, aby žalobce prokázal faktické uskutečnění plnění ze zprostředkovatelské smlouvy ze dne 4.2.2002. K doložení a prokázání těchto skutečností také směřovaly výzvy správce daně ze dne 9.7.2007, 11.1.2008 a 9.1.2009, jimiž byl žalobce vyzván k prokázání oprávněnosti zahrnutí částek vyplacených na základě přijatých faktur vystavených Ing. O. za zprostředkovatelskou činnost do daňově uznatelných nákladů, tj. k prokázání faktického naplnění smlouvy o zprostředkování uzavřené mezi žalobcem a Ing. O.. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit námitce žalobce, že správce daně a odvolací orgán v průběhu celého řízení vycházeli zejména ze spisu Finančního úřadu pro Prahu 6, týkajícího se daňové kontroly prováděné u Ing. O.. Je pravdou, že výše žalobcovi daňové povinnosti nemůže záviset na tom, zda jiný daňový subjekt vede účetnictví v souladu se zákonem či zda řádně plní své daňové povinnosti, neboť žalobce nenese odpovědnost za chování jiných daňových subjektů. Důvodem pro neuznání žalobcem uplatněných výdajů ovlivňujících základ daně z příjmů v dané věci však nebylo zjištění správce daně o tom, že Ing. O. nevede řádné účetnictví a neplní své daňové povinnosti, nýbrž závěr správních orgánů *o neunesení důkazního břemene žalobcem*, k němuž správce daně i žalovaný dospěli *v řízení vedeném se žalobcem* na základě hodnocení *jím předložených důkazních prostředků*. Na žalobci spočívalo důkazní břemeno k prokázání, zda došlo k faktickému plnění z uzavřené smlouvy o zprostředkování, tj. zda zprostředkovatel uvedený na faktuře skutečně provedl zprostředkovatelskou činnost, jejímž výsledkem bylo uzavření určitého obchodního kontraktu mezi žalobcem a třetí osobou.

Žalobce měl v rámci daňového řízení povinnost prokázat, zda a jakým způsobem došlo v rozhodném zdaňovacím období k faktickému naplnění předmětu smlouvy o zprostředkování ze strany zprostředkovatele Ing. O., deklarovanému po formální stránce daňovými doklady (fakturami), jež vystavil zprostředkovatel a na základě kterých žalobce zprostředkovateli uhradil dohodnutou úplatu (provizi).

Důkazní břemeno ohledně prokázání těchto skutečností tížilo žalobce, nikoliv správce daně. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 Afs 54/2004-125, daňové řízení obecně je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat, tedy břemeno tvrzení, ale též povinnost toto své tvrzení doložit, tedy břemeno důkazní. Povinnost nést důkazní břemeno daňovým subjektem v daňovém

řízení je upravena v ust. § 31 odst. 9 ZSDP, přičemž ze zvláštní povahy tohoto řízení vyplývá přenesení důkazního břemene ve značném rozsahu ze správního orgánu na daňový subjekt. Pokud správce daně zákonem určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je tento povinen tvrzené skutečnosti prokázat.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce působení důkazního břemene v daňovém řízení platí, že daňový subjekt zásadně prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 31 odst. 9 ZSDP). Přestože je povinností správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (odst. 2 citovaného ustanovení), není daňové řízení založeno na zásadě vyšetřovací, ale na *prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2005, čj. 1 Afs 54/2004 – 125 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, čj. 31 Ca 62/2002-25, publikovaný pod č. 94/2004 Sb.NSS).

V rozsudku ze dne 9.2.2005, čj. 1 Afs 54/2004 – 125 se Nejvyšší správní soud zabýval též otázkou přechodu důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně (§ 31 odst. 9 a § 31 odst. 8 ZSDP). Dospěl přitom k závěru, že ustanovení § 31 odst. 8 ZSDP se použije až tehdy, podaří-li se daňovému subjektu prokázat skutečnosti, které prokazuje podle § 31 odst. 9 ZSDP, předkládá-li hodnověrné důkazy pro své tvrzení, avšak správce daně je nepřijme. Pak je skutečně na správci daně, aby prokázal, že důkazy subjektem předložené nejsou sto obstat. Tato situace však, jak bude podrobněji rozvedeno níže, v souzené věci nenastala, neboť žalobce žádné hodnověrné a konkrétní důkazy, které by prokazovaly uskutečnění zprostředkovatelské činnosti Ing. O., správci daně přes opakované výzvy nepředložil.

Byl to právě žalobce, kdo v daňovém řízení tvrdil, že platil provizi (tj. vynaložil náklady) za zdanitelná plnění fakturovaná spornými fakturami, a že tato plnění spočívající ve zprostředkovatelské činnosti mu byla poskytnuta konkrétním subjektem. Bylo proto jeho povinností prokázat, že se tato zdanitelná plnění fakticky uskutečnila a ke splnění této důkazní povinnosti také směřovaly výzvy správce daně ze dne 9.7.2007, 11.1.2008 a 9.1.2009. Správce daně těmito výzvami na žalobci nepožadoval prokazování skutečností nad rámec zákona, ani jej nezatěžoval daňovými povinnostmi jiných subjektů. Skutečnosti, k jejichž prokázání byl žalobce správcem daně vyzván, se týkaly jím uplatněných nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, tj. jeho daňové povinnosti.

Napadené rozhodnutí je zcela jednoznačně vystaveno na srozumitelném závěru žalovaného o neuznání žalobcem uplatněných nákladů z důvodu neunesení důkazního břemene žalobcem. Tvrzení žalovaného o tom, že správní orgány nejsou povinny vyhledávat důkazní prostředky svědčící ve prospěch daňového subjektu (žalobce), je zcela v souladu se ZSDP i s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu ohledně důkazního břemene. Nikoliv správní orgán, ale *žalobce* nesl důkazní břemeno ohledně prokázání uskutečnění zdanitelných plnění deklarovaných spornými fakturami, a bylo tedy *jeho povinností* předložit správci daně takové důkazní prostředky, jimiž by bylo lze prokázat oprávněnost výdajů ovlivňujících základ daně z příjmů, které na úhradu sporných faktur vynaložil.

Žalobce v podané žalobě uvádí podrobný výčet důkazních prostředků, které správci daně předložil v průběhu daňového řízení. Se všemi těmito důkazními prostředky se však

žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí vypořádal, přičemž srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnil, proč tyto důkazní prostředky neprokázaly uskutečnění zprostředkovatelské činnosti Ing. O. pro žalobce dle sporných faktur. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zcela v souladu s § 2 odst. 3 ZSDP hodnotil veškeré žalobcem předložené důkazní prostředky, a to jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti a přihlédl ke všem relevantním skutečnostem, které v daňovém řízení vyšly najevo. S jeho závěry stran jednotlivých důkazních prostředků obsaženými v odůvodněních napadených rozhodnutí, jež byly podrobně citovány shora, se soud zcela ztotožňuje. Soud zdůrazňuje, že nelze přijmout žalobcem v žalobě předestřený výklad obsahu svědeckých výpovědí jednotlivých zástupců odběratelských společností. Pokud si totiž svědci s ohledem na časový odstup nepamatují na Ing. O., nelze v žádném případě z tohoto tvrzení vyvozovat ryze spekulativní závěr, že tím nedošlo k popření výkonu zprostředkování Ing. O., tudíž je jím prokázáno.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce v rozhodném období realizoval řadu obchodních kontraktů, jejichž předmětem byl prodej strojů obchodním partnerům. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem hodnocení správních orgánů žalobcem dodaných listinných důkazů, neboť na samotnou smlouvu o zprostředkování a na daňové doklady (faktury) vystavené zprostředkovatelem, seznamy a zápisy je nutno pohlížet pouze jako na právní důvod zdanitelného plnění; tyto listinné důkazní prostředky, stejně jako veškeré listiny dokládající prodej určitých strojů obchodním partnerům žalobce, však samy o sobě nikterak neprokazují faktickou činnost zprostředkovatele, ani to, že dodávky strojů obchodním partnerům žalobce byly realizovány v důsledku činnosti zprostředkovatelů. Z téhož důvodu neobstojí námitka, v níž žalobce poukazuje na to, že veškeré zboží, které dodal svým obchodním partnerům, bylo řádně dovezeno, procleno, byly vystaveny příslušné faktury a řádně odvedena DPH. Tyto skutečnosti jsou v dané věci irrelevantní, neboť rovněž neprokazují faktickou činnost zprostředkovatele a její souvislost s uskutečněnými obchodními případy.

Soud taktéž souhlasí se závěrem žalovaného, že důkazní prostředky, které žalobce v průběhu daňového řízení předložil k prokázání zprostředkovatelské činnosti Ing. O., prokazovaly toliko uzavření zprostředkovatelské smlouvy mezi žalobcem a Ing. O., a dále to, že žalobce Ing. O. uhradil na základě sporných faktur provizi za zprostředkovatelskou činnost. Žádným z předložených důkazních prostředků však nebyla prokázána faktická zprostředkovatelská činnost Ing. O., a tedy ani to, že k uzavření obchodních kontraktů mezi žalobcem a jeho obchodními partnery v rozhodném období došlo na základě zprostředkovatelské činnosti Ing. O..

Soud považuje za nadbytečné opakovat závěry žalovaného stran hodnocení jednotlivých důkazních prostředků, které jsou obsaženy v odůvodnění napadených rozhodnutí a s nimiž se v plném rozsahu ztotožňuje. Proto pro stručnost na tyto závěry žalovaného, jež byly podrobně citovány shora, odkazuje.

Důvodem neuznání nákladů vynaložených žalobcem na provizi za zprostředkovatelskou činnost Ing. O. nebylo zpochybnění výše sjednané a vyplacené provize za zprostředkování ani právní posouzení platnosti či obsahu zprostředkovatelské smlouvy ze dne 4.2.2002 dle obchodního zákoníku. Tyto skutečnosti ani nebyly správními orgány podrobně hodnoceny, jelikož jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irrelevantní. Pokud žalobce uzavřel smlouvu o zprostředkování, šlo o jeho rozhodnutí v rámci podnikatelské činnosti, jež je ale následně spojeno s povinností prokázat v daňovém řízení nejen existenci tohoto právního úkonu, ale faktického naplnění jeho obsahu. Důkazní

povinnost zde leží pouze na daňovém subjektu, čehož si žalobce měl být vědom, a proto by měl ve vlastním zájmu cíleně shromažďovat jakékoliv důkazy o uskutečnění zdanitelných plnění (provádění zprostředkovatelské činnosti) zprostředkovatelem. Pokud tak nečinil a spokojil se s tím, že provádění zprostředkovatelské činnosti vůbec nekontroloval, čemuž nasvědčuje výše uvedená argumentace ředitele žalobce Ing. F. B. zachycená v protokolu o podání vysvětlení, z vlastní vůle se vystavoval riziku neunesení důkazního břemene při prokazování relevantních skutečností v daňovém řízení.

Námítka, že znalecký ústav VOX CONSULT, s.r.o., neshledal po přezkoumání žalobcem předložených účetních dokladů nedostatky, které by nasvědčovaly spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku či jiné podobné povinné platby, a že proti žalobci nebylo ani ze strany policie vzneseno obvinění ze spáchání tohoto trestného činu, je rovněž nedůvodná, protože uvedené skutečnosti jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bezpředmětné. Předmětem daňového řízení vedeného se žalobcem nebylo posouzení řádnosti žalobcova účetnictví či toho, že se žalobce dopustil trestného činu, ale posouzení daňové uznatelnosti výdajů vynaložených žalobcem za zprostředkovatelskou činnost Ing. P. O.. Správce daně v daňovém řízení nezkoumal a neprokazoval úmysl žalobce zkrátit daň (subjektivní znak trestného činu), ale naopak žalobce na základě pochybností správce daně a jeho následných výzev prokazoval oprávněnost zahrnutí částek vyplacených na základě přijaté faktury vystavené Ing. P. O. za zprostředkovatelskou činnost do daňově uznatelných nákladů. Z výše uvedeného vyplývá, že závěry znaleckého ústavu VOX CONSULT, s.r.o., ohledně žalobcova účetnictví nebyly pro rozhodnutí finančních orgánů v dané věci podstatné, správce daně, jakož i odvolací orgán, jimi nebyl vázán a ani nebyl povinen se s nimi v odůvodnění napadených rozhodnutí zabývat.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud neshledal důvodnou ani námitku, že správce daně, jakož i žalovaný, nedostatečně zjistili skutkový stav věci a dostatečně se nevypořádali s předloženými důkazy tím, že je nesprávně posoudili. Soud má naopak za to, že finanční orgány obou stupňů umožnily žalobci realizaci jeho procesního práva předkládat v průběhu daňové kontroly a též v průběhu odvolacího řízení důkazní prostředky. S těmi konkrétními důkazními prostředky, které žalobce v průběhu daňového řízení předložil, se pak odvolací orgán v odůvodnění napadených rozhodnutí náležitě vypořádal a přesvědčivě zdůvodnil, proč tyto nebyly osvědčeny jako důkaz. V jejich hodnocení provedeném v souladu s § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků soud žádné pochybení neshledal. Závěry, k nimž odvolací orgán v napadeném rozhodnutí dospěl, jsou dostatečně určité a srozumitelné. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením má soud ve shodě s názorem žalovaného za to, že žalobce v řízení neunesl důkazní břemeno ve vztahu k faktickému plnění předmětu zprostředkovatelské smlouvy, na základě které vynaložil náklady, jež považoval za daňově uznatelné, neboť nepředložil správci daně hodnověrné důkazy k prokázání svých tvrzení. K přenesení důkazního břemene na správce daně (§ 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků) proto ve smyslu závěrů obsažených v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 54/2004 – 125 v této věci nedošlo.

Námítka žalobce o vyvíjení nepřipustného nátlaku na něj a jeho obchodní partnery ze strany správních orgánů shledal soud jako ryze účelovou. V řízení před správcem daně totiž žalobce na výzvu ze dne 9.7.2007 k prokázání naplnění smlouvy o zprostředkování uzavřené s Ing. O. reagoval tak, že při ústním jednání dne 11.7.2007 vyslovil souhlas s dodaněním správcem daně vyčíslených částek daně z příjmů a DPH s tím, že vzniklou škodu bude vymáhat právní cestou na Ing. O.. V podané žalobě již tento krok odůvodňuje snahou o zachování chodu firmy a údajným nátlakem, který na něj byl správcem daně vyvíjen. Soud

k tomu uvádí, že byl-li na žalobce ze strany správce daně při daňové kontrole vyvíjen nepřipustný nátlak, měl žalobce proti takovému postupu do protokolu o ústním jednání ohradit a v souladu s § 16 odst. 4 písm. d) ZSDP podat námitku. Nic takového však žalobce neučinil, a jeho tvrzení o nepřipustném nátlaku správce daně je tak pouze ničím neprokázaným tvrzením. Soud k tomu dodává, že provádění kontrolní činnosti u daňových subjektů je zákonným oprávněním správce daně, jehož realizaci nelze považovat za nepřipustný či nepřiměřený nátlak.

Daňové a trestní řízení se žalobcem bylo vedeno odlišnými orgány. Obě tato řízení jsou zcela oddělená a jsou upravena odlišnými právními předpisy. Postup policie vůči žalobci nemohl správce daně ani žalovaný nijak ovlivnit. Poukaz žalobce na neprofesionální aktivitu policie je tudíž pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí zcela irrelevantní.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.